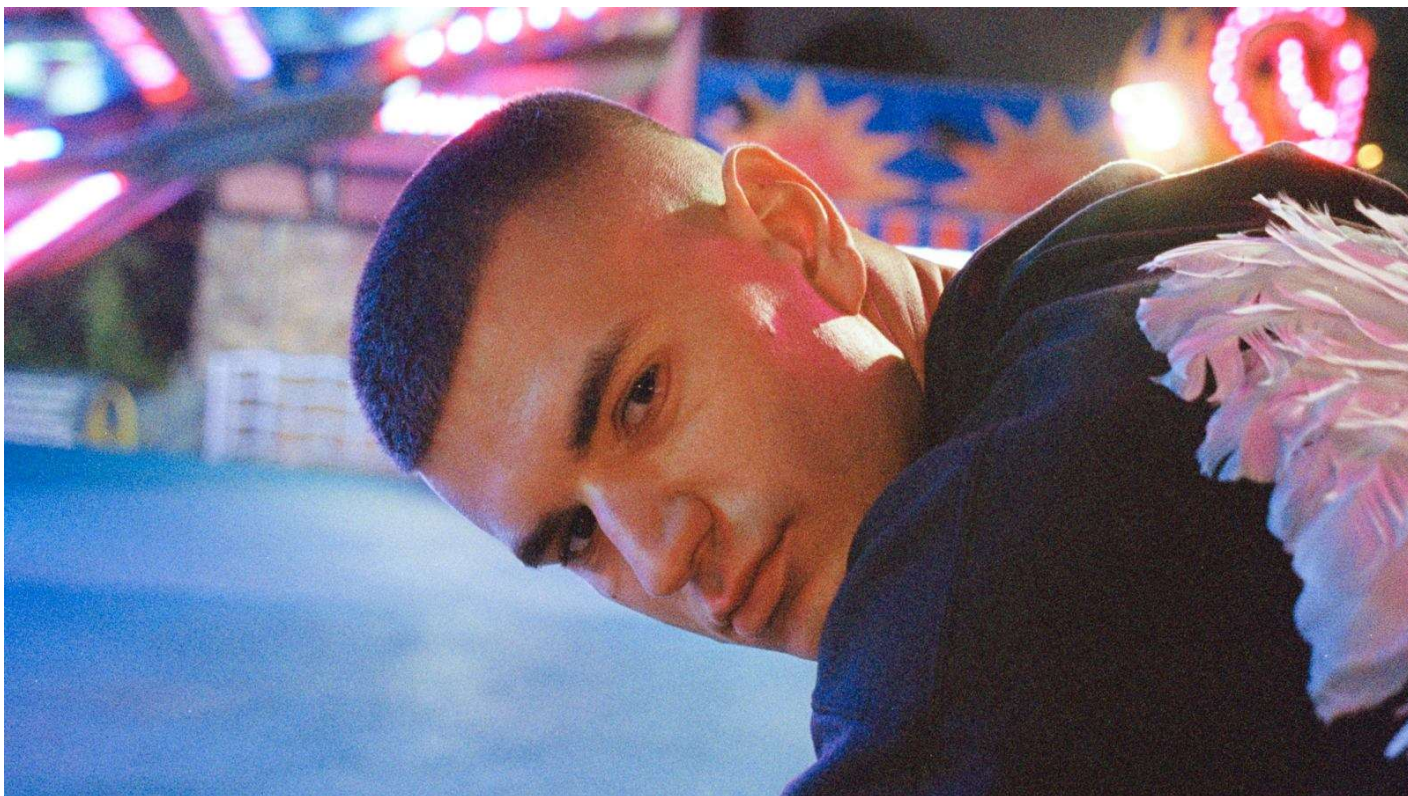

Blikkets englevinge: Med havareret coolness cementerer Sebastian Nathan sin plads i poesihimlens akutmodtagelse

Sebastian Nathans anden digtsamling, der just er udkommet, er forrygende, skriver Simon Lund Petersen. Foto: Coco Ardal

Simon Lund Petersen

17.02.2024

BØGER // ANMELDELSE – Hvor vender man blikket hen, hvis man som Sebastian Nathan har taget andedammen med storm med suverænt cruisende debutdigte om sommerregn og venner, der døser i parken? Mod mørket og himlen over Københavns Nordvestkvarter, der er fuld af engle, naturligvis. *Engle* afvæbner ethvert forbehold og løfter forfatteren op i de højere luftlag.

Engle – Digte

Forfatter: Sebastian Nathan

Forlag: **Gads Forlag**. Udkom d. 19. januar 2024

Vinteren synes uendelig i Sebastian Nathans anden digtsamling, *Engle*. Foråret lader vente på sig, faktisk virker det som om, at årstiderne er gået i stå. Scenen er stadig

Nørrebro og København NV fra søerne ud mod Tagensvej, men hvor mørket i debuten *Honey Moon* (2021) lå som skygger i den lette sommerjakkes folder, står såret her åbent som en vinge.

Intet er, som det ser ud til, og så alligevel synes alt ganske simpelt: Jeget bevæger sig (stadigvæk) dvælende rundt gennem byen, til fods og på cykel. Men det er også et jeg, der netop har fået sin tredje diagnose, og som forsøger at leve i et psykisk sårbart sind.

Måden, han væver ord og motiver sammen, genbruger og forskyder, gør stemmen sikker og sårbar, er, som hvis B. S. Ingemann og Asta Olivia Nordenhof skrev graffititags med samme spraydåse

Lige så indlysende akut, Nathan præsenterede sig på poesiens himmel, lige så selvfølgelig slentrer digterjeget ind og ud af OPUS (psykiatrisk ambulatorie), imens han trækker himmel og jord tættere på hinanden i et sprog, der på magisk vis føles både let og fuldt af tyngde. Jeget oplever et *nærvær* på trods af ensomhed og fremmedgørelse. Det er englene:

”tidlig morgen // på himlen er der engle og modstand”.

Englene bor i mørket. Jeget beder dem vise sig, og de kommer med regndråbernes sang, ”gør verden tungere og nemmere at mærke”. Sebastian Nathan er eminent til at finde og forløse ordenes særlige glans og give dem luft, så vi pludselig *ser*. Måden, han væver ord og motiver sammen, genbruger og forskyder, gør stemmen sikker og sårbar, er, som hvis B. S. Ingemann og Asta Olivia Nordenhof skrev graffititags med samme spraydåse.

Hihi, siger de

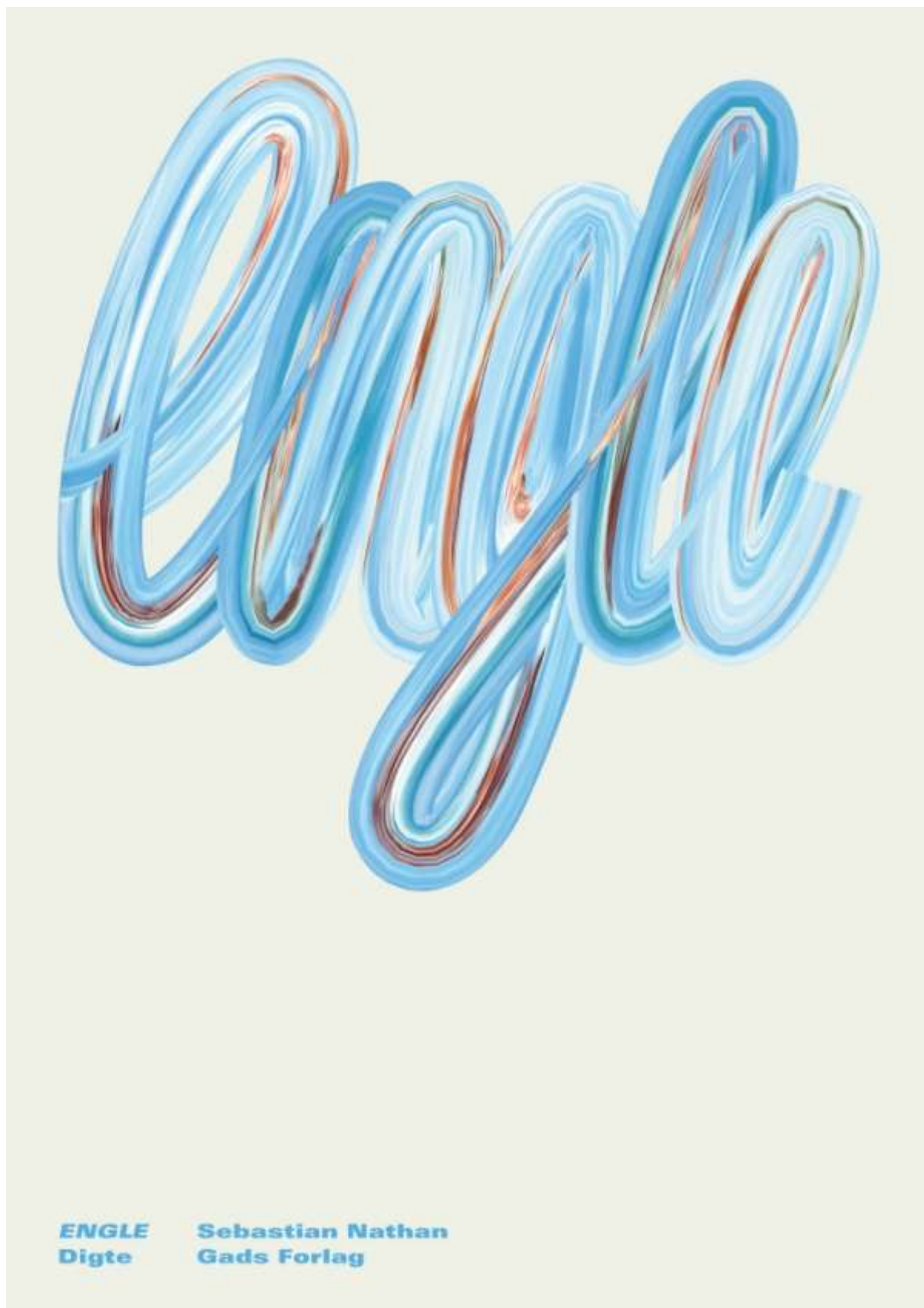
Englefiguren er moderator mellem adskilte sfærer, i kristen metaforik mellem himmel og jord. I *Engle* kan de også læses i dualiteten mellem konkrete hjælpere og som symbol for et eksistentielt fællesskab. Men hvor kulturhistoriens æteriske engle ofte har fremstået stumme og alvorlige, er de hos Nathan fyldt af en velgørende tyngde og uudgrundelig vilje, som når jeget flygtigt berøres, fragtes eller, nå ja, fnises af:

“englene / siger man // ved ofte ikke / om de vandrer / blandt levende eller døde // hihi / siger de”.

Hvor kommer denne latter fra? Det er ikke til at sige, om vi bliver pisset på eller fortalt noget vigtigt. Det lille ”hihi”, der bryder ud et par gange, har et ekko af oprør og

ømhed. Det ophøjede punkteres og placerer englene i tiden som et nærvær i mørket; på næsten buddhistisk vis ler de *med* os – men også *af* os, når vi tror, vi har kontrol. De siger: Det er muligt at være lykkelig og desperat, hallucinerende og tilstede i sin sårbarhed, uudgrundelig og lallet på samme tid. De blinker og peger på, at mørket er noget, vi deler.

”jeg vil ikke være hemmelig / jeg vil gerne have lov til at være her // øjnene følger med / der er ligesom en hånd der skubber til mig når jeg cykler / jeg fragtes gennem byen / stolt som en pave / på parade / der er himmelsk sang”.

Ikke tom, men træt

Jeget længes efter at føle legemets tyngde, ikke blot være et billede bag en skærm: “jeg ser mig selv i vandpytten / et kor i spejlet har taget min stemme / gør kroppen til et billede”. At gå eller cykle gennem byen giver den modstand, som skal til for at bryde

tankernes tomgang, *uvirkeligheden* ("englemad, filmmad"), og føle sig rørt af *rigtige* blikke, som når jeget får øjenkontakt med ræven (en anden gennemgående figur) og tænker "yes / nu har du set mig".

Rørende er det, når Nathan skruer op for desperationen, og ensomheden udpensles efter englens besøg, der "efterlader øjnene så fucking tomme."

Jeg kommer til at tænke på et digt af svenske Tomas Tranströmer, der i *Vermeer* beskriver, hvordan nogen vender sig mod himlen, som er tømt for betydning, og retter en bøn til det tomme, der "vender sit ansigt mod os / og hvisker / "Jeg er ikke tom, jeg er åben"".

“Med *Engle* har Sebastian Nathan åbnet en sprække i hverdagens og fornuftens sprog, og givet plads til en mystisk erfaring af fællesskab og ensomhed

I Sebastian Nathans digte er himlen ikke tom, men fuld af engle, der skrider og fniser; de er ikke blot vogtere af det åbne, men også det hudløst flossede sind.

Fremmedgørelsen er ikke abstrakt teori, den er en *kropslig* følelse påvirket af psykosier og medicin: "i mine mareridt / er det kroppen der smiler til mig // øjnene følger med / de er ikke frie".

Engle-motivet har været *no-go* i litteraturen siden Strunge, Tafdrup og resten af 80'erdigterne, der dyrkede neonnatten og faldets æstetik. Det ligner da også en gestus til Strunge, der på tragisk vis sprang ud fra 4. sal og tog sit eget liv ("væbnet med vinger"), når Nathan skriver: "Blikket bakser som en englevinge / jeg ved ikke om det er mig der flyver".

Energien og sindets sårbarhed har de til fælles, men i Nathans digte findes en tidstypisk, næsten naiv tone, når jeget pludselig henvender sig direkte til væsnerne, han fornemmer, og spørger: "kan i være lige her" – eller som her: "stjernerne er kommet ned på jorden / det er englene der går // men venner / hvorhen".

Ud over englene er der en række figurer, der går igen: Ræven, som lusker rundt omkring Bispebjerg, søerne og månen. Og ikke mindst træerne, der fortæller jeget, at han ikke er alene, "du er bare træet".

Modstandens vindue

Helt forrygende bliver det, når Nathan tvister ordsprog og skaber nye billeder, som når hjertet sammenlignes med en coladåse, der nok er hård, men "ikke umuligt at ødelægge". Eller når han i samme sekvens gør træerne til frontkæmpere i forårets

stille oprør mod vinterens stilstand og mørke (og vækker Strunges engel i vindueskarmen): “hvis træerne springer ud er det et vindue / en mulighed for modstand”.

Med *Engle* har Sebastian Nathan åbnet en sprække i hverdagens og fornuftens sprog, og givet plads til en mystisk erfaring af fællesskab og ensomhed. “noget imellem os er spundet / der er en latter det kun er os der hører / jeg tror vi er lige ensomme”.

Eventuelle forbehold for den svære toer eller engle som tema fejrer han lige så naturligt og uimodståeligt til side som bevidsthedens sidste rest af vinter ved synet af kirsebærtræets lyserøde blomstervinger, der folder sig ud.

Nathans stemme er afvæbnende i al sin menneskelighed, når han med havareret coolness slentrer ind og ud af digtets ambulatorie. Som læsere må vi bare stå klar til at tage imod, når ordene falder.

Med *Engle* cementerer Sebastian Nathan sin plads i poesihimlens akutmodtagelse.

Læs også Simon Lund Petersens anmeldelse “[Askeviolet erindringskunst: Josefine Klougart genbesøger Mols med ny nødvendighed](#)”.

digte

engle

Michael Strunge

vinger

Simon Lund Petersen

Simon Lund Petersen, født 1986. Er cand.mag. i dansk litteratur og filosofi. Arbejder blandt andet som højskolelærer, biblioteksvært og litterær vandrelaugsguide - hvorfor han ofte ses strejfe rundt ude i landskabet eller gennem byens hemmelige passager på...

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv medlem!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →